

Ahol megjelenik egy ember mellett egy másik, ott rögtön konfliktusok szaporodnak napról-napra. Próbálunk ezekkel és ezek ellenében együtt élni, társaságban, társsal, közösségben, családban, társadalomban, munkahelyen. Hányszor kell valakinek megbocsátani? Valakinek, aki a közösség tagja és vétett a közösség szabályai ellen – erről szól ugyanis az igehelyet közvetlenül megelőző rész. Ezt kérdezik a tanítványok Péter személyében, aki nagylelkű gesztussal a hetedik megbocsátást is elképzelhetőnek tartja. Jézus válasza a „hetvenhét” vagyis az, hogy a megbocsátásnak ne legyen felső határa. Rögtön példabeszédet is mond a királyról, aki könyörületességet cselekszik és elengedi szolgája adósságát – azonban ha mi magunk nem vagyunk hajlandóak királyhoz méltó tettekre, elveszítjük ezt a lehetőséget. Isten Országából kizárja magát az, aki nem tud megbocsátani.

Két aspektust látok ebben a példabeszédben. Az egyik a megbocsátás egyéni útja, ember és ember között, részeként az egyéni személyiségváltozásunknak. A másik a közösség dinamikája, hogy az egyéni kapcsolódásokból hogyan épül fel – reményeink szerint – egy Isten szeretetében élő közösség.

A megbocsátás, mint egyéni út, olykor aszimmetrikus, de a gyümölcsseit, a békességteremtő hatását mindenki élvezzi. A példabeszéd egyértelmű, ha bocsánatot kérnek tőlünk, meg kell bocsátanunk. Könnyű? Néha könnyebb, néha nagyon nehéz. Jézus nem tér ki részletekre. Miért nem? Talán feltételezi, hogy aki bocsánatot kér, szívéből teszi ezt és őszintén szeretne a közösséghez tartozni és van benne bűnbánat... és ha nem? Ha nincs benne belátás? Ha csak a feszültség, a konfliktus föl nem vállalása miatt szeretne békülni? Ha nem is szeretne? Ha nem is érzékelné a bántást? Ha csak mi „szívunk mindent mellre”? Vagy ha mi vagyunk érzéketlenek? Esetleg direkt bántóak? Hogyan kell ezekre a kérdésekre választ keresnünk?

Nekem nagyon tetszik, hogy Jézus a példabeszédben a királyhoz növeszt fel bennünket. Miért a király? Mert ő bőségben – az Isten szeretetében – él és ebből a bőségből tekint szolgájára, akin megesik a szíve és megbocsát neki. A megbocsátási képességünknek feltétele, hogy mi is királyok legyünk, mi is szeretetben, a szeretet bőségében éljünk. Az tud megbocsátani, akinek van miből, aki nem áldozat. Egyszerűen azért nem áldozat, mert nem tekinti magát annak. Nem azért nem áldozata az ellene vétkező tetteinek, mert „annyi a pénze, mint a pelyva” és meg sem érzi, hogy megrövidítették, hanem mert van egy olyan belső szabadsága, amiből úgy dönthet, hogy nem akar az lenni, még akkor sem, ha ezzel el kell engednie vágyott dolgokat.

Békességszerzőnek lenni nagy dolog! Jézus Isten fiaiként emlegeti őket a hegyi beszédben és azt mondja, boldogok. Ez azért egy elég jó cél, mindenestre. Érdemes tenni érte.

Garay Zsófia, Budapest